

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 06 0 U 013435 21 Uvp 2

Novi Travnik, 10.02.2022. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku u vijeću sastavljenom od sudija Stana Imamović predsjednica vijeća, Alma Islamović i Suada Kahrić članovi vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Ivane Čorić-Žderić, u upravnom sporu tužitelja H.H. i E.H., zastupani po punomoćniku Berini Krnjić, advokatu iz Travnika, protiv tuženog Ministarstva prostornog uređenja, građenja, zaštite okoliša, povratka i stambenih poslova SBK/KSB Travnik, u predmetu poništenja rješenja broj: 04-23-22/16 od 25.09.2019. godine, odlučujući o zahtjevu tužitelja za vanredno preispitivanje presude Kantonalnog suda u Novom Travniku, broj 06 0 U 013435 19 U od 10.02.2020, u nejavnoj sjednici vijeća održanoj dana 10.02.2022. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Zahtjev tužitelja za vanredno preispitivanje sudske odluke se odbija.

Obrazloženje

Presudom ovog suda broj 06 0 U 013435 19 U od 10.02.2020. godine, odbijena je kao neosnovana tužba tužitelja podnesena radi poništenja rješenja tuženog broj: 04-23-22/16 od 25.09.2019. godine kojim je odbijena žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja Službe za urbanizam, građenje, katastar i imovinsko-pravne poslove Općine Travnik, broj 04/03-23-3-548/15 od 30.07.2019. godine kojim je odbijen zahtjev H.H. i E.H. iz J... za izdavanje urbanističke suglasnosti za izgrađeni stambeni objekat na zemljištu označenom kao k.p. broj .... k.o. Travnik, uže urbano područje.

Protiv presude, broj gornji, od 10.02.2020. godine tužitelji su podnijeli zahtjev za vanredno preispitivanje Vrhovnom sudu Federacije BiH koji se rješenjem broj 06 0 U 013435 20 Uvp od 07.10.2021. godine, shodno odredbi člana 41. stav 2.i 3. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije BiH" broj 9/05), oglasio stvarno nenadležnim i predmet dostavljen ovom sudu, kao stvarno i mjesno nadležnom sudu na dalje postupanje, iz razloga što je presudom ovog suda, broj gornji, od 10.02.2020. godine predmetni spor rješavan primjenom kantonalnih propisa i to Zakona o prostornom uređenju SBK („Službene novine SBK/KSB“, broj 11/14) i Odluke o usvajanju Regulacionog plana KIZ („Službeni glasnik Općine Travnik“, broj 7/85) tj. kako ista nije donesena primjenom federalnog propisa, a niti se pobija zbog povrede istog, to je odlučeno kao naprijed.

Zahtjev za vanredno preispitivanje je podnesen iz razloga koji se sadržajno odnose zbog povrede odredaba pravila postupka pa sljedstveno tome i zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te pogrešne primjene materijalnog prava i to Zakona o prostornom uređenju SBK, s prijedlogom da se isti uvaži i osporavana presuda preinači tako što će sud tužbeni zahtjev tužitelja usvojiti u cijelosti.

U obrazloženju zahtjeva u bitnom se navodi da je obrazloženje suda potpuno nejasno, manjkavo i nedorečeno zbog čega se ukazuje na povredu odredaba člana 8., 147. i 181. Zakona o upravnom postupku. Naime, istina je da je u predmetnom slučaju bio zakazan uviđaj na licu mjesta na kojem su prisutne stranke istakle određene primjedbe, ali da tom prilikom nije obavljeno geodetsko snimanje već naknadno i pri čemu je ostalo nejasno da li sudjelovanje A.S., dipl. ing. geodezije, predstavljalo sudjelovanje stručne osobe u svojstvu vještaka pa u vezi s tim i obaveza tuženog da se zakaže ponovo usmena rasprava i omogući tužiteljima uvid i izjašnjenje u navedenu skicu snimanja koja je naknadno dostavljena u spis te predlaganje eventualno novih dokaza, a što je u datom slučaju izostalo i u kom pogledu se prigovara zaključku suda da je u postupku koji je prethodio donošenju osporavanog rješenja činjenično stanje potpuno i pravilno utvrđeno te da tužitelji nisu naveli koje bi dokaze eventualno imali da predlože ako bi se zakazala rasprava. Navedeno predstavlja grubo kršenje prava stranaka u postupku. Pored navedenog, tužitelji su tokom cijelog postupka ukazivali i navodili objekte i imena vlasnika objekata koji su također vršili nadograđivanje mimo regulacionog plana i saglasnosti upravnih organa te im je morala biti data mogućnost da predlože saslušanje osoba koji su vlasnici objekata, ali i da pribave materijalne dokaze u tom pravcu. Stoga tužitelji nalaze da je Kantonalni sud pobijanom odlukom onemogućio tužitelje da imaju pristup i učešće u postupku, da su isti na taj način diskriminirani i da im je na taj način povrijeđeno pravo iz člana 6. i 14. Evropske konvencije o ljudskim pravima i slobodama. U pobijanoj presudi također nisu prihvaćeni tužbeni prigovori primjene materijalnog propisa i to člana 62. stav 3. i člana 117. Zakona o prostornom uređenju SBK. Naime, iz rješenja organa uprave proizilazi da su ista donesena temeljem odredbi Regulacionog plana KIZ iz 1985. godine kao prostorno-planskom dokumentacijom. Odlukom o reviziji plana iz 1991. godine donesen je novi regulacioni plan te se odredbom člana 3. ove odluke propisuje da je rok za realizaciju plana 3 godine pa kako isti nije realizovan u navedenom roku, to je isti prestao da važi 1994. godine. Kantonalni sud obrazlaže da s obzirom da je navedeni Plan o provođenju revizije prestao da važi protekom roka od tri godine od dana donošenja, opravdano organi uprave primjenjuju Regulacioni plan KIZ u skladu sa članom 117. Zakona o prostornom uređenju SBK, a što je po ocjeni tužitelja potpuno nejasno i kontradiktorno. Ovo stoga što stupanjem na snagu Zakona o prostornom uređenju SBK nije postojao važeći regulacioni plan, pa se i ne može primijeniti odredba člana 117. Zakona o prostornom uređenju, slijedom čega se predlaže donošenje odluke kao u uvodu ovog zahtjeva.

Tuženi je dostavio odgovor na zahtjev kojim osporava navode tužitelja kao neosnovane te predložio da se isti odbije u cijelosti.

Nakon što je ispitao zakonitost pobijane presude u granicama navoda iz zahtjeva i povreda propisa iz člana 41. stav 3. Zakona o upravnim sporovima („Službene novine Federacije BiH“ broj 9/05), ovaj sud je po osnovu iz člana 45. istog zakona odlučio kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Iz predmetnog stanja spisa proizilazi da je osporenim rješenjem tuženog odbijena kao neosnovana žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja Službe za urbanizam, građenje, katastar i imovinsko-pravne poslove Općine Travnik broj 04/03-23-3-548/15 od 30.07.2019. godine kojim je odbijen zahtjev H.H. i E.H. iz J... za izdavanje

urbanističke suglasnosti za izgrađeni stambeni objekat na zemljištu označenom sa k.p. broj .... k.o. Travnik, uže urbano područje.

Iz činjeničnog stanja utvrđenog u upravnom postupku, a čiju potpunost i pravilnost u smislu odredbe člana 41. stav 4. Zakona o upravnom sporu ne može preispitivati ovaj sud tj. u postupku povodom zahtjeva za vanredno preispitivanje sudske odluke, proizilazi da je M.H. od Službe za urbanizam, građenje, katastar i imovinsko-pravne poslove Općine Travnik ishodio rješenje broj 04/III-364-823/98 od 20.10.1998. godine kojim mu je data urbanistička suglasnost za rekonstrukciju i nadogradnju stambenog objekta na k.p. broj .... k.o. Travnik, u urbanom području Travnika tako da bi spratnost objekta bila P+1+P. U gabaritima postojećeg objekta 7,40 m x 7,80 m. Kao nasljednici umrlog M.H. tužitelji su podnijeli zahtjev za produženje rješenja o urbanističkoj suglasnosti za izgrađeni stambeni objekat, za koji je putem uviđaja utvrđeno da je objekat gabarita 7,4 m x 7,8 m, spratnosti P+2+Pk te da je sa jugozapadne strane izvršena dogradnja u gabaritima 5,9 m x 4,2 m spratnosti P+2+Pk što je i konstatovano na zapisniku broj 04/23-3-548/15 od 18.09.2015. godine. Nakon toga tužitelji su odbijeni sa zahtjevom za izdavanje urbanističke suglasnosti za izgrađeni stambeni objekat rješenjem od 29.03.2016. godine i 18.05.2018. godine, a pred ovim sudom je bio pokrenut i upravni spor nakon kojeg je ovaj sud svojom presudom broj 06 0 U 012370 18 U od 11.03.2019. godine tužbu uvažio i poništio osporeno rješenje te predmet vratio na ponovni postupak.

U ponovljenom postupku organi uprave su po treći put obavili uviđaj na terenu o čemu su sačinili zapisnik od 27.05.2019. godine. Uviđaju je prisustvovala tužiteljica H.H. i A.D. koji su navedeni zapisnik i potpisali. Zbog loših vremenskih prilika, kako je to konstatovano na zapisniku geodetsko mjerenje izgrađenih objekata je izvršeno naknadno i o tome sačinjena skica snimanja od 12.06.2019. godine. Potom je Služba za urbanizam, građenje, katastar i imovinsko-pravne poslove Općine Travnik donijela rješenje broj 04/03-23-3-548/15 od 30.07.2019. godine kojim je odbijen zahtjev tužitelja za izdavanje urbanističke suglasnosti za izgrađeni stambeni objekat. Na navedeno rješenje tužitelji su podnijeli žalbu koja je osporenim rješenjem broj 04-23-22/16 od 25.09.2019. godine odbijena kao neosnovana.

Kod prednjeg stanja stvari, a po nalaženju suda u postupku koji je prethodio donošenju upravnog akta činjenično stanje je potpuno i pravilno utvrđeno te zaključuje da su organi uprave pravilno postupili kada su svoja rješenja zasnovali na utvrđenom stanju na terenu odnosno zapisniku o uviđaju od 27.05.2019. godine i skici snimanja. S tim u vezi sud obrazlaže da iz ovog zapisnika jasno proizilazi da su tužitelji izvršili izgradnju odnosno dogradnju stambenog objekta izvan gabarita i veće spratnosti, a da pri tome za isti nisu imali ni urbanističku suglasnost ni odobrenje za građenje iz čega se nesumnjivo zaključuje da svojim zahtjevom tužitelji traže legaliziranje nelegalno dograđenog i izgrađenog objekta.

Raspravljajući o navodima tužbe, sud je je našao da su isti neosnovani.

S tim u vezi se obrazlaže da je razlog zbog kojeg je ranijom presudom ovog suda, broj 06 0 U 012370 18 U od 11.03.2019. godine bila uvažena tužba tužitelja je što u

postupku koji je prethodio osporenom rješenju nije bila sprovedena usmena rasprava, te kako je ovaj nedostatak otklonjen u ponovnom postupku zakazivanjem uviđaja na kojem je prisustvovala tužiteljica H.H. i zainteresovano lice, gdje su imali priliku na terenu da daju svoje izjašnjenje, primjedbe, prijedloge, i o čemu je sastavljen zapisnik, dakle kako je tužiteljima data mogućnost da se izjasni o bitnim činjenicama i okolnostima predmetnog spora odnosno da brane svoja prava i zakonom zaštićene interese, slijedom čega i po ocjeni ovog suda je pravilan zaključak da su na navedeni način ispoštavane odredbe člana 8. odnosno člana 147. Zakona o upravnom postupku, tako da ponovno isticanje ovog prigovora u zahtjevu za ponavljanje postupka je bez osnova.

U vezi s navedenim, pravilno sud zaključuje da je neosnovan prigovor da je prvostepeni organ izvršio geodetsko snimanje bez prisustva stranaka i da nije jasno da li se tu radi o vještačenju, obzirom da su se za vrijeme trajanja uviđajne radnje tužiteljica i zainteresovano lice složili sa naknadnim snimanjem geodetskim mjerenjem, dakle po stručnoj osobi službenog organa a ne vještačenje u smislu odredbe člana 181. Zakona o upravnom postupku i takav zapisnik potpisali bez primjedbi, te da je isto i sačinjeno od strane A.S., dipl. ing. geodezije (skica od 12.06.2019.godine), dakle evidentirano stanje na terenu u pogledu izgrađenih objekata na terenu koje želi legalizovati i u pogledu koje se ne konkretizuje koja su im prava time povrijeđena, tj. kako nije sporno da se odstupilo u dogradnji stambenog objekta od postojećih gabarita i veće spratnosti, to stvarna potreba i korisnost zakazivanja ponovne rasprave u pogledu izvedene uviđajne radnje ne može se ocijeniti u kontekstu ostvarenja načela materijalne istine, odnosno da je time bilo onemogućeno aktivno učešće tužiteljice u ispitnom postupku. Stoga zaključak suda da kako tužitelji ne navode koje bi to eventualno nove dokaze imali da predlože na ponovno zakazanoj usmenoj raspravi i očitovanju o naknadnom snimanju i sačinjenoj skici lica mjesta i koji bi bili od odlučnog utjecaja, ocijenjeni kao paušalni, se i po ocjeni ovog suda ne doimaju proizvoljnim, odnosno ni ovaj sud ne nalazi da su tužitelji na prednji način onemogućeni u raspravljanju.

Navodi iz zahtjeva da su tužitelji tokom cijelog postupka ukazivali i navodili objekte i imena vlasnika objekata koji su također vršili nadograđivanje mimo regulacionog plana i saglasnosti upravnih organa te da im je morala biti data mogućnost da predlože saslušanje osoba koji su vlasnici objekata, ali i da pribave materijalne dokaze u tom pravcu, odnosno pitanje dozvoljenosti gradnje susjednih objekata i pod kojim uvjetima u okviru granica koje obuhvata isti plan, i po ocjeni ovog suda je bez utjecaja na drugačiju odluku i ovog suda jer pitanje zakonitost istih kao što je to i sud i tuženi organ obrazložio može biti pitanje preispitivanja u drugim postupcima i u nadležnosti urbanističko-građevinske inspekcije, zbog čega se neosnovano prigovara da su pobijanom presudom tužitelji dovedeni u neravnopravan položaj i time da je narušeno zagarantovano pravo jednakosti sa svim ostalim građanima. Dakle, tužitelji u slučaju sumnje da postoji nedozvoljena gradnja se mogu uključiti u tim postupcima kao zainteresovane osobe odnosno osobe koje imaju pravo sudjelovati a o čemu se odlučuje u tim postupcima, kao što je to u njihovom slučaju učinio susjed, ili pak prijaviti nadležnoj inspekciji, pa kako to očito nisu učinili, to kod takvog stanja stvari ovaj sud nalazi da izneseni prigovor stvarno ne može doprinijeti povoljnom rješenju ovog predmetnog spora, a niti je tako nešto u duhu načela ekonomičnosti i efikasnosti upravnog postupka i zbog čega u konačnici ne nalazi da su tužitelji na prednji način diskriminirani.

Također, pravilno je prvostepeni sud odgovorio na navode tužbe vezano za primjenu člana 62. stav 3. Zakona o prostornom uređenju SBK/KSB i primjeni Regulacionog plana „KIZ“ („Službeni glasnik općine Travnik“, broj 7/85) a u vezi sa članom 117. stav 1. Zakona o prostornom uređenju SBK/KSB, koje u cijelosti prihvata i ovaj sud, pa se žalitelj radi nepotrebnog ponavljanja upućuje na obrazloženje suda iz pobijane presude. Dakle, činjenica da je Plan o provođenju revizije shodno članu 3. Odluke o provođenju Regulacionog plana KIZ prestao da važi tri godine od dana donošenja, ne čini da je osnovni Regulacioni plan KIZ samim tim bez dejstva, odnosno kako isti shodno naprijed citiranoj odredbi ostaje na snazi do donošenja dokumenta prostornog uređenja prema tom Zakonu, to se neosnovano prigovara o primjeni istoga, pa time i da je odluka suda u tom pravcu nejasna i nerazumljiva.

Dakle, tuženi organ je rješenje prvostepenog organa ocijenio pravilnim i zakonitim i žalbu tužitelja odbio kao neosnovanim, a prvostepeni sud donio pravilnu i zakonitu odluku kada je tužbu odbio kao neosnovanu.

Prema tome, odbijajući tužbu kao neosnovanu uz potpuno i jasno obrazloženje suda koji je, a suprotno navodima tužitelja, cijenio sve navode tužbe koji su bili od odlučnog značaja, pa kako nisu povrijeđene naprijed citirane odredbe Zakona o prostornom uređenju SBK/KSB, kao ni ostali propisi na koje se ukazuje u zahtjevu, a niti bilo koji drugi kantonalni propis, iz kojih razloga je neosnovan zahtjev tužitelja za vanredno preispitivanje naprijed citirane odluke ovog suda.

Imajući u vidu sve naprijed navedeno po ocjeni ovog suda zahtjev za vanredno preispitivanje je neosnovan, pa je primjenom člana 46. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučeno kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Ivana Čorić-Žderić

Predsjednica vijeća
Stana Imamović